

Transplantace srdce

Zvláštní terapeutická opatření oficiální medicíny.

Toto téma by samo o sobě dokázalo naplnit celou knihu, a proto bych vás chtěl seznámit jen se základními údaji, které vám možná otevřou jiný pohled na uvedenou záležitost.

Nejdříve ze všeho se prosím zbavte myšlenky, že tělo je seskupení orgánů, které se v případě potřeby dají vyměnit. Medicínská propaganda vám to sice dennodenně sugeruje, ale takhle jednoduše to rozhodně nefunguje. Dopady transplantace orgánů se vědomě zamlčují. Každá buňka vašeho těla je dcerinou buňkou prvopočáteční buňky, jež vznikla spojením vašeho otce a matky.

Každá buňka vašeho těla obsahuje celou vaši historii – dějiny tohoto i dřívějších životů.

Vysvětlování uvedené problematiky by nás zavedlo příliš daleko, avšak jak kvantová fyzika, tak například i hypnotherapie přináší v daném ohledu přesvědčivé důkazy.

To, čeho se naše tělo obává ze všeho nejvíce, je možnost, že se v našem systému usadí cizí bílkoviny. Imunitní ochrana už miliardy let zdokonaluje své obranné postupy – jak ve vztahu k identifikaci, tak i zničení „vetřelce“.

No a teď přijde člověk, který se zase jednou domnívá, že je chytřejší než příroda. Chemickými látkami (např. kortizonem) uměle vyřadí imunitní ochranu a transplantuje do těla celé cizí orgány. Nový orgán znamená v každém případě celoživotní brání léků se všemi příslušnými „riziky a vedlejšími účinky“.

A ještě nad něčím je nutné se zamyslet: prof. dr. Barnard, průkopník transplantace srdce (1967), pozoroval, že se jeho pacienti po transplantování dárcovského srdce natolik změnili, že vztah vůči vlastní rodině a zvláště pak vůči manželskému partnerovi považovali za kvalitativně úplně jiný. Samozřejmě došlo k dalším výzkumům těchto změn, jejichž výsledky Barnardovo zjištění plně potvrzují. Počátkem roku 2000 proběhl americkým tiskem případ, který tuto problematiku představil absolutně jasně:

Jedna mladá dívka obdržela transplantované srdce a po operaci trpěla každou noc nočními můrami. V desivých snech prožívala, že ji někdo probodl. Byli přizváni psychologové a vyšlo najevo, že dárcovské srdce pocházelo od mladého muže, který byl skutečně probodnut. Sen nakonec nabyl tak jasných obrysů, že policie podle dívčina popisu

dopadla pachatele, jenž se následně ke zločinu přiznal.

Buddhistický láma Ole Nydahl vyprávěl, že ho v Kolině nad Rýnem vyhledal nějaký muž, kterému rovněž transplantovali srdce. Po operaci, jež proběhla velmi dobře, „viděl“ ve snu několik nocí po sobě mladého muže s přílbou v podpaží. Později se ukázalo, že to byl motocyklista, který havaroval, a tak se stal dárce svého nového srdce.

Proč jsou tyto případy zajímavé?

Přínejmenším demonstrují, že nejen mozek umí něco uložit. Dokáže to každá buňka. Z evolučního pohledu jsme mozek vždycky neměli. Naše zkušenosti se musely ukládat i před buněčnou specializací, respektive vytvořením mozku. Srdeční buňky jsou obzvláště citlivé na afektivní (emocionální) vzpomínky, střevní a jiné buňky na potlačování (eliminaci).

Když dostanete transplantovanou ledvinu nebo srdce, nikdy už nebudete stejným člověkem jako předtím. Budete se vyznačovat podprahovou „zdvojenou osobností“, i když si to nebudete uvědomovat.

Zajímavá je i skutečnost, že v průběhu evoluce uplynula dlouhá doba, než se u živých tvorů vůbec vyvinulo srdce. Předtím jsme sice měli primitivní systém krevního oběhu, nikoli však srdce. Po početí prochází každé nenarozené dítě všemi vývojovými fázemi evoluce a ještě dnes jsou naše krevní cévy v zásadě s to přepravovat pomocí peristaltiky (rytmickými pohyby), a to i bez dodatečného tlaku „srdeční pumpy“.

Problém naší medicíny spočívá v nedostatku prevence. Pracuje se pouze kurativně, nikoli profylakticky. Takže se čeká, dokud dítě nespadne do studny – a pak následuje krkolomná hektická záchrana. Ostatně i zdravotní pojišťovny nesou za tento stav velkou odpovědnost, protože neproplácejí žádná *opravdová* preventivní opatření.

Dále tu existuje ještě jeden „malý“ okrajový problém zvaný původ transplantovaných orgánů. Ani toto téma nebudu na tomto místě podrobně rozebírat, ale pokud jste pozorně četli těch pár článků, které smely být zveřejněny v tisku, nutně vás zamrazí. Uvedu zde jenom několik titulků: „Celosvětově bující obchod s lidskými orgány“, „Dětská těla v Brazílii nalezena bez ledvin v popelnici“, „Krvavý byznys“. Totéž se děje v Alžírsku, že jsou „posílány“ do Indie za účelem dárcovství orgá-

nů... - seznam podobných článků je dlouhý. Opravdu chcete přijmout do svého těla orgán spojený s takovým utrpením? Já sám bych raději zemřel.

A ještě z jedné malé historicky mi běhá mráz po zádech. Průměrná čekací doba na transplantaci srdce trvá v Německu podle sdělení odpovědných míst asi 8 měsíců. Johannesovi princí von Thurn und Taxis nedlouho před jeho smrtí během velice krátké doby vyměnili srdce hned dvakrát. Víte, co tím chci říct? Chci jen naznačit, že bych v prosinci 1990 byl jen nerad se svou zlomenou nohou na klinice v Grosshadernu, kdybych měl náhodou stejnou tkáňovou strukturu jako princ...

Bohužel příliš často jde jenom o peníze. V roce 1998 se podařilo odhalit následující skandál:

Primáři padesáti německých kardiologických center dostávali od firem vyrábějících zdravotnické „náhradní díly“ pochybné „refundace“. „Pouze jediný primář dokázal odolat,“ zní novinový titulek v Rheinische Post ze dne 27. března 1998. Při výběru umělých srdečních chlopní nešlo podle státního zastupitelství „o nabídku a poptávku nebo nejlepšího poskytovatele“, nýbrž o to, „který výrobce přispěje víc do mé kapsy“.

To jsou jasná slova. Celkově tehdy „oficiálně“ přiteklo do takových kapes 24 milionů marek. Přesto nebyl žádný primář za toto úplatkářství a zpronevěru stíhán nebo jakkoli jinak pohnán k odpovědnosti – s výjimkou písemné důtky se slovním varováním.

Jenom pro srovnání: Úplně jinak to dopadlo s lupičem, který hudebního producenta Dietera Bohlena oloupil o cennosti v hodnotě 150 000 euro. Byl odsouzen na třináct let odnětí svobody nepodmíněně. Máte ještě nějaké otázky?

Tyto do nebe volající nespravedlnosti jsou sice nesnesitelné, ale pro mě je nejhorší chování oněch lékařů. Nešlo jim o to, aby vyhledali nejlepší materiál pro co nejlepší ošetření pacientů, lidí, kteří se dostali do stavu nouze a potřebovali pomoc – jim se jednalo výhradně o vlastní hrabivost. Chtěli byste se nechat léčit od člověka s takovým postojem? Naše společnost se musí změnit!

Jean-Claude Alix v knize **JDE O VAŠÍ KREV,**

kterou vydalo nakladatelství Dialog
Ostravská 1135/9,
460 14 Liberec 14, tel.: 485 121 610,
e-mail: knihy@dialog-lbc.cz,
www.dialog-lbc.cz